

פרק ראשון

נקיון בשטון

טיפ טיף! בום טרח!

טיפ טיף! בום טרח!

"הרעש הזה מוציא אותי מדעתי," רטנה זהבה קיסר. "מספיק גרוע שאנחנו צריכות לנקות את הבית יום ולילה בלי הפסק. הפועלים שמסתובבים פה בין הרגלים, הדפיקות האין סופיות והטפטוף שלא נגמר, הופכים את המצב לבלתי נסבל! פשוט ענוי!"

"נכון מאוד, את צודקת בכל מלה," השיבה יוכי, אחותה של זהבה, כשהיא קופצת מעל הסלם שעליו עמדה כדי לרוקן מדף נוסף בארון הבגדים. מזוית עינה בדקה אם זהבה מסתכלת עליה, ואז מהרה לזרק הצדה כמה זוגות גרבים אשר התגלגלו באפן מסתורי אל המדף העליון הארוך הגדול. היא נגבה גרגיר אבק אשר נחת על קצה אפה, נעמדה בתנוחה מרשימה, שלבה את ידיה והכריזה בקול רשמי ככל שיעלה: "יש לנו דרכים משלנו כדי לגרום לך לרצות לעבד ללא הפסקה וללא תלונות!"

"יוֹכִי!" נֶאֱנָחָה אַחוּתָהּ דִּינִי. זָהָבָה רַק גִּלְגְּלָה אֶת עֵינֶיהָ, תִּקְנָה פְּרָצָה בַּצָּחוּק.

"מַה קּוֹרָה כָּאן?" רִבְקָה, הַגְדוֹלָה מִבְּנוֹת הַחֲמִישִׁיהַּ בְּנוֹת הָאֶחָת עֲשָׂרָה, הָאֶחָרָאִית וְהַמְאָרְגָּנֶת בְּיוֹתֵר מִבִּינֵיהֶן, נִכְנָסָה לַחֲדָר שָׁבוּ עִמָּלוּ אַחִיוֹתֶיהָ בְּנִקְיוֹן הַגְדוֹל. בִּידָה אַחְזָה מְטַאטֵא שְׁאוֹתוֹ הָעֲלֵתָה מִן הַמִּטְבָּח. הִיא נוֹפֶכֶה בּוֹ כְּמוֹ בַּשְּׂרָבִיט קֶסָמִים.

"יוֹכִי!" קִרְאָה לַעֲבֹר אַחוּתָהּ, "עָלִי מִיד עַל הַסֵּלֶם וְהַמְשִׁיכִי לְרוֹקֹן אֶת הָאֲרוֹן, וְהוֹאִילִי בְּטוֹבֶךָ לְהַפְסִיק לְהַשְׁתַּטּוֹת כָּל הַזְּמַן! יֵשׁ לָנוּ עוֹד הַרְבֵּה מְאֹד לַעֲשׂוֹת, וְהַזְּמַן שְׁעוֹמֵד לְרִשׁוּתָנוּ קָצָר. לִפִּי הַרְשִׁימוֹת שְׁלִי, הַהֶסֶפֶק שְׁלָנוּ אֵינוֹ מְרִשִּׁים בְּמִיחָד!"

יוֹכִי הָעוֹתָה אֶת פָּנֶיהָ לְכוּוֹנָה שֶׁל רִבְקָה, אֵךְ טַפְסָה לֵּלֵא מֶלֶח בַּחֲזָרָה וְהַמְשִׁיכָה לְבִדֵּק מַה קּוֹרָה בַּמִּדָּף הָעֲלִיוֹן בְּאֲרוֹן.

בְּמִשְׁךָ כְּמַה דְּקוֹת שְׂרָרָה דְּמָמָה בַּחֲדָר, כְּשֶׁבְּנוֹת הַחֲמִישִׁיהַּ בְּדָקוּ בִּיסוֹדִיּוֹת בַּפְּנוֹת הַנִּסְתָּרוֹת שֶׁל הָאֲרוֹן בַּחֲדָרֵן הַמִּשְׁתָּף. הֵן קִפְלוּ בְּגָדִים, נָעְרוּ כִּיסִּים וּמִיָּנוּ צַעְצוּעִים וּמִשְׁחָקִים. בַּחֲדָר שָׁרָר שְׁקֵט זְמָנִי, מְלַבֵּד כְּמוֹכֵן –

טִיף טִיף! בּוֹם טֶרַח!

טִיף טִיף! בּוֹם טֶרַח!

זָהָבָה רִטְנָה שׁוֹב. "בִּסְדֵּר, בִּסְדֵּר, אֲנִי עוֹבְדָת, " אָמְרָה לְרִבְקָה שֶׁהֶעִיפָה בָּהּ מִבֶּט מוֹכִיחַ, אֲשֶׁר לְכָל הַדְּעוֹת לֹא הָיָה מִצְדָּק בְּאֹוִירַת הַנִּקְיוֹן וְהַעֲבֹדָה שֶׁשְׂרָרָה בַּחֲדָר. "אָבֵל אֲנִי לֹא אֶשְׁמָה אִם הַטְּפָטוֹן הַנוֹרָא הֵזָה גּוֹרֵם לִי לְהִרְגִּישׁ כְּאֵלוּ מֵאָה נְמָלִים מְטִילוֹת עָלַי!"

עוֹד בְּטָרֶם סִימָה אֶת הַמִּשְׁפָּט, נִשְׁמָעָה צַעֲקָה מִפִּיהָ שֶׁל יוֹכִי. הִיא קִפְצָה מֵעַל הַסֵּלֶם, וְנִחְתָּה לְמַרְבֵּה הַמִּזָּל לֵּלֵא פָּגַע עַל הַמִּטָּה שֶׁבָּהּ

רָכְזוּ הַבָּנוֹת אֶת כָּל חֻלְקֵי הַלְגוֹ שֶׁנִּמְצְאוּ מִתְגַּלְגָּלִים בַּחֹדֶר. בּוֹס!
חֻלְקֵי לְגוֹ צְבָעוֹנִיִּים, בָּבוֹת קִטְנֻנוֹת וְעֲצִים מִינִיאֲטוֹרִיִּים עָפוּ לְכָל
עֵבֶר.

"יֹכִי, מַה זֶּה?"

"הַכֵּל בִּסְדֵּר, יֹכִי?"

"תִּרְאוּ, תִּרְאוּ אֶת כָּל הַלְגוֹ."

יֹכִי הִתְיַשְׁבָּה עַל הַמִּטָּה כְּשֶׁהִיא נוֹשָׁמֶת בְּכִבְדוֹת, וְאַחֵר כָּךְ
צִחָקָה. "מִצְטַעֶרֶת! לֹא הִתְכַּוְּנִיתִי לַעֲשׂוֹת כָּזֶה בְּלִגְנוֹ. אֲבָל בְּרָגַע שֶׁזָּהָבָה
אָמְרָה שֶׁהִיא מְרַגִּישָׁה מֵאָה נִמְלִים, פְּתֹאוֹם רָאִיתִי אוֹתָן."
"רָאִית אֶת מִי?" שָׁאֲלוּ אַרְבָּעָה קוֹלוֹת בְּהִתְעַנְּנוֹת.

"אֶת מֵאָה הַנִּמְלִים," הִסְבִּירָה יֹכִי. "בְּמִדָּף הָעֲלִיוֹן מְטִילוֹת
בְּחִפְשִׁיּוֹת מֵאָה נִמְלִים עֲנָקִיּוֹת. טוֹב – אוֹלִי לֹא מֵאָה, וְאוֹלִי לֹא
עֲנָקִיּוֹת, אֶךְ בְּהַחֲלִט מִבְּהִילוֹת בִּיּוֹתֵר."
תִּקְוָה פָּרְצָה בְּצִחוֹק.

"מַה כָּל כָּךְ מִצְחִיק, תִּיקִי?" שָׁאֲלָה יֹכִי בְּכַעַס, "כִּמְעַט קִבַּלְתִּי
הַתְקַפְּת לֵב, וְאֵת צוֹחֻקֶת?"

תִּקְוָה הִסִּירָה אֶת מִשְׁקַפֶּיהָ הָעֵבִים, נִגְבָּה אֶת עֵינֶיהָ, וְעִנְתָּה
כְּשֶׁהִיא עֲדִין צוֹחֻקֶת: "אִם זָהָבָה אָמְרָה שֶׁהִיא מְרַגִּישָׁה נִמְלִים
מְטִילוֹת עָלֶיהָ וְאֵת רָאִית נִמְלִים, תִּאָּרִי לַעֲצֹמֶד מַה הִיָּה קוֹרָה אֵלּוּ
זָהָבָה הִיָּתָה אוֹמֶרֶת שֶׁהִיא מְרַגִּישָׁה שְׁנֵמֶר פּוֹסֵעַ לְצִדָּה!"

חֲמֵשׁ הַבָּנוֹת פָּרְצוּ בְּצִחוֹק. מִצָּב רֹחוֹן הַטוֹב הִשְׁכִּיחַ מֵהֶן אֶת
הַרְשִׁימוֹת הָאֵין סוֹפִיּוֹת שֶׁל מְטִלוֹת הַנִּקְיוֹן. יֹכִי חִפְּנָה בִּידָה חֻלְקִיקִי
לְגוֹ וְהִעִיפָה אוֹתָם לְכָל עֵבֶר. זָהָבָה תִּפְסָה כְּמָה בָּבוֹת בַּד אֲשֶׁר נִעְרְמוּ
בְּצֵד כְּדִי לְהַשְׁלִיכֵן לַפֶּח עֶקֶב מִצָּבָן הַגְּרוּעַ – וְזָרְקָה אוֹתָן חֲזָרָה לְעֵבֶר

אחותה, שהיתה ישובה עדין על המטה. תקוה תפסה כרית והעיפה אותה. פתאום התמלא החדר בכריות מעופפות ובקולות צחוק והתנשפות. שום טפטוף מרגיז לא נשמע, רק צוחות חדות מפי הבנות.

"מה קורה כאן? יוכבד קיסר, הניחי מיד את הכרית הזו, ואולי תוכלי להסביר לי מה בדיוק אתן חושבות שאתן עושות?"
יוכי הסתובבה במהירות מתוך הרגשת אשמה, ושמטה מידה את הכרית. היא מצאה את עצמה עומדת פנים אל פנים מול כעסה של אמא קיסר.

"א... אנחנו מנערות את כלי המטה..." ענתה בהסוס.

אמא קיסר השתיקה אותה במבט חד.

"סליחה, אמא, זו אשמתי," הודתה תקוה. "את מבינה... היו כאן נמלים... וחשבנו... זאת אומרת – אני אמרתי... וחשבנו שאולי יהיה פה נמר... כלומר, אני מתכננת ש..."

"בסדר, תקוה," אמרה אמא קיסר כשכעסה שוכך. מעולם לא יכלה לכעס יותר מדי על אף אחת מבנותיה, ובמיוחד לא על תקוה, אשר למרות היותה עזרת כמעט לחלוטין שמרה על מורל גבוה וחי חברה תוססים ביחד עם אחיותיה. "הבנה, בנות," אמרה כעת, "אני יודעת שפרגע המצב בבית לא נעים ונחמד כמו שאנחנו רגילים תמיד. הטפטופים מהתקרה וכל הנזקים מסופת הטורנדו, שלא לדבר על הרעש, הלכלוך והאבק מעבודת השפוצים – באמת מטרידים מאוד. אבל חג הפסח מתקרב, ואנחנו חייבים להתקדם בעבודות הנקיון וההכנה לחג, אחרת..."

"בסדר, אמא," ענו חמשה קולות בהכנעה.

"אתן יודעות מה?" אמרה אמא קיסר, "אולי תעשינה הפסקה קלה בנקיון החדר, ובאנה לעבד יחד אתי במטבח. ננקה אותו ואת ארון האכסון הגדול. קויתי להספיק לעבד מעט ליד המחשב הבקר, אבל אני חושבת לוותר על העבודה למשך עד לאחר הפסח. הטפטוף מהגג והלמות הפטישים אינם נותנים לי מנוח. אני פשוט לא מסוגלת לחשב בדעה צלולה."

בנות החמישיה צעדו בעקבות אמם במורד המדרגות. היתה בכך הקלה – לעוב את החדר המרצף בחלקי לגו, וללכת לעבד עם אמם. אפלו נקיון המטבח יהפוך לחוויה נעימה אם אמא תהיה לצדם לעזר להם בנקיון.

הבנות עדין זכרו, ולא בשמחה, את הימים שבהם אמא קיסר יצאה לעבודה במשרה מלאה. באותם ימים נדמה היה לילדי המשפחה, לכלם ביחד ולכל אחד ואחד מהם לחוד, כי כבה האור בווילה המשפחתית שלהם. למרבה המזל, אמא קיסר שנתה את תכנית העבודה שלה, כשהיא עובדת במשרד של "הוצאת חיש" רק בשעות הבקר, והשתדלה לעשות חלק מעבודת הגרפיקה על המחשב הביתי שלהם.

הבקר תכננה לעצב את כריכתו של ספר בשול חדש של "הוצאת חיש". שמו של הספר היה – "ממטבחה של סבתא חנה". אך לא, חשבה לעצמה בצער, ספר הבשול יצטרך לחכות. נראה כי היום תצטרך לעבד במטבח הפרטי שלה, ביחד עם עוד הרבה זוגות ידים המושטות בשמחה לעזרה, ומסגלות אף לסיע.

החמישיה צעדה במורד המדרגות ועברה בזריזות דרך הסלון. הבנות נעצרו לרגע כדי לצפות בעבודתו של החשמלאי, אשר היה

עסוק בתקון רשת החשמל. הרשת נזקקה בסופת הטורנדו שפגעה בבלומטאון מספר שבועות קודם לכן. חברות השפוצים בבלומטאון היו מוצפות לאחר הסופה האימה בהצעות עבודה. לבני משפחת קיסר נדמה היה כי השפוצים והתקונים ימשכו לנצח. נסרת בסלון, כתמי צבע במטבח, גג דולף שעדין לא תקן – לא היתה פנה שקטה בבית. תוצאותיה של אותה שבת, שבה כלאה סופת הטורנדו את בנות משפחת קיסר וחברותיהן בבית הקר והחשוף, היו תהו ובהו, לכלוך, פועלים שאינם מפסיקים להתהלך בבית ודליפה מרגיזה מיהג.

בעברו ליד הסלון נתקלו הבנות באחיהן בן התשע – מוישי, ובחזקי בן השמונה. הבנים עקבו בהתענינות אחר עבודת הצבע, שעמד על סלם וקלף בזehירות ניר טפט פרחוני. הקיר נבקע בשעת הסופה ונזקק לתקון יסודי.

"לאן אתן ממהרות?" שאל מוישי.

"הפתעה נהדרת מחכה במטבח", ענתה יוכי בחיוך תמים.

"נהדר! אני אוהב הפתעות!" קרא חזקי. הבנים עקפו בזריזות את הבנות ורצו למטבח.

"איזה לפי! חזקי ומוישי! כמה יפה מצדכם להציע עזרה!" אמרה אמא קיסר לבניה פשראתה אותם נכנסים בריצה למטבח. לפני שעלה בידם למחות או לברח למקום אחר, תחבה לידיהם מטליות ושלחה אותם לקרצף את הארון שמתחת לפיור.

"אני עוד אגמר את החשבון", מלמל מוישי לעבר אחותו.

"כמה יפה מצדכם להציע עזרה", ענתה יוכי בחיוך מלאכי.

במהרה התמלא המטבח בקולות שפשוף וקרחוף. "שפשופו היטב את השיש! רוקנו את המדף בפנה! הזהרו לא לדלג על שום פנה!" מוישי, אשר הרגיש כמעט כמו עבד, החל לזמזם לעצמו "עבדים הזינו". ברכה בת השלש עשרה, הגדולה בבנות קיסר, הצטרפה לחבורה, כשהיא עובדת יחד עם דיני על החלק החיצוני של המקרר.

העבודה התקדמה במהירות. אמא קיסר עברה מילד לילד, מיעצת, מעודדת, ותורמת מנסיונה רב השנים.

'נְהַדֵּר', חֲשֵׁבָה לַעֲצָמָה, 'הַעֲבֹדָה מִתְקַדֶּמֶת בְּמַהִירוֹת. יִתְכַּן שְׁעוֹד
נִסְפִיק לְסִיִּים כָּאֵן הַבֶּקֶר. אוֹלִי – רַק אוֹלִי – עוֹד אֲסַפִּיק הַיּוֹם לַעֲבֹד
מֵעַט עַל עֲצוֹב כְּרִיכַת הַסֵּפֶר.'

אֵךְ בְּדִיוִק בְּאוֹתוֹ רָגַע נִכְנָס לְמִטְבַּח דָּנִי בֶן הַחֲמֵשׁ, כְּשֶׁבַעֲקֻבוֹתָיו
צוֹעֲדוֹת שָׁרָה־לֵּיהּ בַּת הַשָּׁלֹשׁ וְרַחֵל אֲהוּבָה בַּת הַשָּׁנָה. מוֹיִשִּׁי נֶאֱנַח
בְּשֶׁקֶט. חֲזָקִי, עִם קֶצֶת פְּחוֹת הַתַּחֲשֻׁבוֹת, נֶאֱנַח בְּקוֹל.
"לֹא יָפָה מִצָּדֶךְ," הוֹכִיחָה אוֹתוֹ רַבֵּקָה, "הֵם הָאֲחִים וְהָאֲחִיות
שְׁלָךְ."

"הֵם בֵּית חֲרָשֶׁת מְהֵלֵךְ לִיצוֹר חֲמֵץ, זֶה מָה שֶׁהֵם," הִשִּׁיב מוֹיִשִּׁי
נִחְרָצוֹת. "אֲנַחְנוּ כָּאֵן עוֹבְדִים עֲבֹדַת פֶּרֶךְ בְּבֶקֶר אֲבִיבִי נְהַדֵּר וְקוֹרֵץ,
וְהֵם בָּאִים וְהוֹפְכִים אֶת הַכֹּל. זֶה כָּל כֶּךְ מְרָגִיז!"

אִמָּא קִיסֶר, נוֹשֵׂאת בִּידֶיהָ קַעֲרַת מִי סִבּוֹן, עֲבָרָה לִיד הַיִּלָּדִים
וְשִׁמְעָה אֶת הַשִּׁיחָה שֶׁהִתְנַהֲלָה בֵּינֵיהֶם בְּקוֹלוֹת מְהִסִּים. הִיא חֲשֵׁבָה
עַל הַקִּשִּׁי הָאִשִּׁי שֶׁלָּהּ וְעַל קֶצֶר רוּחָה לְסִיִּים אֶת כָּל הַמִּטְלוֹת
הַקְּשׁוּרוֹת לְנִקְיוֹן הַפֶּסַח, וְאִמְרָה בְּשֶׁקֶט לַעֲצָמָה וְלִילָדִים:

"הִבֵּינוּ, יִלָּדִים. גַּם הַקִּטְנִים מְחַפְּשִׁים דָּרָךְ וְרוֹצִים הַזְדַּמְנוֹת
לַעֲזֹר. לְנִקּוֹת אֶת הַבֵּית לְפֶסַח זֹהִי מִצְוָה שְׂאוֹתָהּ כָּלֵנוּ יְכוּלִים לְקַיֵּם
בִּיחָד, קִטְנִים וְגִדּוּלִים. זֶה זְכוּת בְּשִׁבְלֵנוּ לְהַכְשִׁיר אֶת הַבֵּית לְקִרְאָת
הַחֵג, וְלַהֲפֹךְ אוֹתוֹ לְאַרְמוֹן. כֶּךְ נוֹכַח לְשִׁבֵּת בּוֹ כְּבָנֵי מְלָכִים בְּלִיל
הַסֵּדֶר."

הִיא פָּנְתָה לְדָנִי וְלִשְׁרָה־לֵּיהּ: "בּוֹאוּ אִתִּי, יִלָּדִים. אַתֶּם יְכוּלִים
לְרוֹקֵן אֶת מִדֵּף הַשְּׂמוּרִים. בְּשִׁבּוֹעַ שֶׁעָבַר קִנִּיתִי מְלֵאִי שֶׁל שְׂמוּרֵי
טוֹנָה. רַחֵל אֲהוּבָה תִּשְׁמַח לְבָנוֹת מֵהֶם מְגִדֵּל גְּבוּהָ אֶפְלוּ יוֹתֵר
מִמֶּנָּה!"

בִּרְכָּה חִיכָה לַעֲצָמָה. אִמָּא הַטּוֹבָה! בְּלִבָּה קוֹתָה שְׁבֻבָּא הָעֵת
תִּשְׁכִּיל אֵף הִיא, כְּמוֹ אִמָּה, לְהַפִּךְ עֲבֻדוֹת קִשּׁוֹת, כְּמוֹ נִקְיוֹן לְפִסָּח,
לְחֻנִּיה מְרוֹמָמֶת.

מַחֲשֻׁבוֹתֶיהָ שֶׁל בִּרְכָּה נִקְטְעוּ כְּשִׁפְתָּאוֹם צִלְצֵל הַטֵּלֶפּוֹן. טֶרֶם...
טֶרֶם... טֶרֶם... הִיא הִנִּיחָה מִידָּה אֶת הַמְטָלִית וְרָצָה לַעֲנוֹת.

"אִמָּא, זֶה אֲשִׁי," אָמְרָה, כְּשִׁקּוּלָה מְלֵא סִקְרָנוֹת. אֲשִׁי, אַחִיהָ בֶּן
הַשֵּׁשׁ עָשָׂרָה, הַבְּכוֹר לְבֵית מְשִׁפַּחַת קִיסָר, לֹא הִרְבָּה לְהִתְקַשֵּׁר
הַבִּיטָה מִהִישִׁיבָה בָּהּ לָמַד. וּכְשֶׁכָּבֵר בֶּן הַתְּקַשֵּׁר – תִּמְיֵד הָיָה לוֹ פְּנָאֵי
לְדַבֵּר כְּמָה דִּקּוֹת עִם אָחִיו וְאַחִיוֹתָיו. הַיּוֹם אֲשִׁי אָמַר שֶׁהוּא מְמַהֵר.
הוּא רַק בִּקֵּשׁ מִמֶּנָּה שְׁתֵּתֵן לוֹ לְדַבֵּר דִּקָּה עִם אִמָּא. מַה קָּרָה?

פָּנִיָּה שֶׁל אִמָּא קִיסָר הִבִּיעַ רְכוּז רַב בְּשַׁעָה שְׁשׁוֹחֲחָה קְצָרוֹת עִם
בְּנָה. "אֲנִי שׁוֹמְעֶת, אֲשִׁי. אֲשׁוֹחֲחַ עַל כֵּךְ עִם אָבִא, וְנִרְאָה מַה נוֹכַל
לַעֲשׂוֹת וְכִיצַד נִתֵּן יְהִיָּה לַעֲזֹר."

"מַה קָּרָה, אִמָּא? הֲכֹל בְּסִדֵּר עִם אֲשִׁי?" הִתְעַנִּינָה בִּרְכָּה בְּדֹאגָה.
אִמָּא קִיסָר הִבִּיטָה בְּבִרְכָּה בְּעֵינָיו וְאָמְרָה: "בֶּן בִּרְכָּה, הֲכֹל
בְּסִדֵּר אֵתוֹ." אוּלַם כְּשֶׁהֲרִימָה שׁוֹב אֶת קַעֲרַת מִי הַסִּבּוֹן, נִרְאָה הָיָה
כִּי הִיא מְטַרְדֶּת מְאֹד. קִיָּמַת כְּנִרְאָה בְּעֵינָה כְּלִשְׁהִי, וְלֹא הֲכֹל מִמֶּשׁ
בְּסִדֵּר!

וַיִּדְחֻפוּ, יִשְׁפְּכוּ אוֹ יִתִּיזוּ. אָבֵל יֵשׁ לָהּ כָּלִי לְתַגְמִל וּלְהַעֲנִישׁ – וּמִי שֶׁלֹּא יִקְבֹּל שְׁקִית פֶּעַם אַחַת, כָּבֵר יִזְכֹּר לְהִבָּא כִּיצַד לְהִתְנַהֵג.

מַעֲבֵר לְכָךְ, דִּינִי וְאַיְדֵי הָאֲמִינוּ שֶׁכְּשֶׁהִילָדִים יֵרְאוּ בַּעֲצָמָם כִּמָּה נִעִים כְּשֶׁמְדַבְּרִים וְלֹא צוֹעֲקִים, כְּשֶׁמַּעֲבִירִים וְלֹא מְשַׁלְּכִים, הֵם יִתְנַהֲגוּ יָפֵה יוֹתֵר, לְתוֹעֵלַת עֲצָמָם, וְלֹא רַק בְּשִׁבִּיל הַסִּפְרִיּוֹת.

כְּשֶׁהִסְתַּיְמָה הַסְּעוּדָה, יֵצְאוּ שְׁתֵּי הַבָּנוֹת מִמְּחֹדֶר הָאֲכָל מִרְצוֹת עַד מְאֹד. הָרַעִיּוֹן הַצָּלִיחַ מַעַל וּמַעֲבֵר לְכָל הַצְפִּיּוֹת! הֵן הָיוּ בְּטוּחוֹת שְׁגָם הַמִּשְׁךְ הַחָג יִתְנַהֵל מַעֲתָה לְמִישְׁרֵינוּ. רֵאשִׁית פָּנוּ לַעֲבֹר הַמִּטְבָּח כְּדִי לְהַצְטִיד בְּשִׁקִּיּוֹת נִילוֹן נוֹסְפוֹת, וּלְתַכְנֵן עִם הַטְּבַח אֵילוּ מִמְתַּקִּים יַכִּינוּ לַפֶּעַם הַבָּאָה.

בְּצֵאתָן מִמְּחֹדֶר הָאֲכָל פָּגְשׁוּ אֵינִי וְדִינִי אֶת אָבִא קִיסָר מִמַּהֲר לַשְּׁעוֹר שֶׁל הָרֵב בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ.

”לֵאָן זֶה?” שָׁאַל אֶת הַבָּנוֹת בְּחִיבוֹת.

”הוֹ, רַק לִשְׁתֵּל עוֹד כִּמָּה גִּזְרִים,” עָנוּ הַבָּנוֹת בְּצִחוּק. אָבִא קִיסָר הִבִּיט בָּהֶן בְּתַמָּהוֹן, אֵדָה הֵן נוֹפְפוּ לוֹ וְרָצוּ לַעֲבֹר בֵּיתָן הַצִּיּוֹד כְּדִי לְהַכִּין תְּלוּשִׁים נוֹסְפִים לַסְּעוּדָה הַבָּאָה בְּמְחֹדֶר הָאֲכָל שֶׁל הִילָדִים.

פרק חמשה עשר

יומנה של ברכה (2)

יומן יקר,

הנה אנחנו שוב בבית שלנו, בבלומטאון, והחיים מתחילים לחזור למסלולם הרגיל. לאחר השבוע המרתק והמיחד שעבר עלינו בפנינת ההר, קשה להאמין שהחג כבר חלף. אני מצטערת שלא כתבתי בך בזמן אמת את כל החוויות המסעירות שעברנו. זה זמן רב שלא מילאתי את דפיד, אך הייתי כל כך עסוקה, שלא יכולתי לחשב אפילו על כתיבה. קודם כל היו ימי ההכנה והנקיון לפסח, עמוסים בעבודה בלתי פוסקת מבקר עד ליל. ואחר כך היה החג עצמו, ויתכן שאינך יודע זאת, יומן יקר, אך בחל המועד אסור לכתב, אלא רק בנסבות מיחדות ביותר, כך שלא יכולתי לספר לך על כל מה שארע בבית ההארכה.

ואילו חוויות מרתקות עברנו שם! פנינת ההר – אין מה לומר – הכל היה – כה נהדר! הימים והלילות בבית ההארכה היו מלאים תעסוקה, והיו מקומות ואתרים לראות בחל המועד. היו תכניות מרתקות, משחקים מעניינים והפעלות נהדרות. ערכנו טיולים

וְטַפְסָנוּ עַל הַהָרִים בְּכָל הָאָזוֹר. אִיזוֹ דֶּרֶךְ נִפְלְאָה לְקַדֵּם אֶת פָּנֵי הָאֲבִיב! יוֹם אֶחָד יָרַד קֶצֶת גֶּשֶׁם – וְנִשְׁאַרְנוּ בְּבֵית הַהֶאֱרָחָה, שָׁם שָׁחֲקֵנוּ בְּמִשְׁחָקִים מִמְּחֹדֵר הַצִּיּוֹד שֶׁל בֵּית הַהֶאֱרָחָה וְהֶאֱזֵנוּ שׁוֹב וָשׁוֹב לַהֲקַלְטָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל אָבִי שָׁהֵם. אַחֵר כֶּךָ נִסְעָנוּ לִרְאוֹת אֶת מוֹשְׁבוֹת הַנֶּפֶשׁ בָּאָזוֹר.

כְּדֵי שְׁלֹא נִשְׁתַּעַמֵּם, בְּכָל עָרֵב נַעֲרָכָה תְּכַנִּית מִיַּחֲדָת. הִיָּה עָרֵב שִׁירָה שֶׁל אָבִי שָׁהֵם, כַּמּוֹבָן, בְּמוֹצָאֵי הַחֹג. הָיוּ הִרְצָאוֹת מַעֲנִינוֹת, שְׁקוּפִיּוֹת עַל בַּעֲלֵי חַיִּים בְּטַבַּע, מַצָּגוֹת בַּעֲנִינֵי כַּשְׁרוֹת וְהִלְכוֹת הַחֹג, וְתַכְנִית מִיַּחֲדָת עַל מְקוֹמוֹת וְאַתְרִים בָּאָרֶץ הַקֹּדֶשׁ.

אָבֵל אֵף עַל פִּי שְׁנֵהֲנִיתִי מְאֹד מִכָּל הַפְּעִילִיּוֹת, הַחוּיּוֹת, הַטִּיּוֹלִים וְהַתְּכַנִּיּוֹת בְּחֹל הַמּוֹעֵד, נִהְנִיתִי עוֹד יוֹתֵר מִימֵי הַחֹג הָרְגוּעִים וְהַשְׁלֵוִים. אִמָּא מְסַרָּה שְׁעוּרִים לַבָּנוֹת שֶׁהִתְאַרְחוּ בַּמָּקוֹם, שְׁעוּרִים שֶׁזָּכּוּ לַהֲצִלָּחָה מְרֻבָּה. נִהְנִיתִי מְאֹד לְטִיֵּל בַּנָּגִים שֶׁל בֵּית הַהֶאֱרָחָה, וּלְשׁוֹחַח עִם אַחִיוֹתַי וְעִם חֲבֵרוֹת שֶׁהִכְרָנוּ בְּמִשְׁךְ הַחֹג.

קִשְׁרִים מִיַּחֲדִים נִרְקְמוּ בֵּינִי לְבֵין יְלָדָה בְּשֵׁם חֲנִי גוֹלְדֶּבְרַג מְנִיו יוֹרֵק. בֵּימֵים הָאַחֲרוֹנִים הִתְהַדֵּק הַקֶּשֶׁר בֵּינֵינוּ, וְהִחֲלַטְנוּ שְׁבִלֵי נֶדֶר נִשְׁמָר עַל קֶשֶׁר שֶׁל מַכְתָּבִים. אֲנִי מְקַנָּה שֶׁנַּעֲמִיד בְּהַחֲלָטָתָנוּ.

אָבֵל הַגְּבוּרוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת שֶׁל הַשָּׁבוּעַ הָיוּ דִּינִי וְאִידִי, בַּמִּבְצָע הַמִּיַּחֲד שֶׁנִּטְלוּ עַל עַצְמוֹ, וְעָמְדוּ בּוֹ בְּכָבוֹד וּבְהַצְלָחָה. דִּינִי נִתְּנָה לָנוּ שִׁיחַת מוֹסָר אוֹדוֹת יַחֲסָנוּ אֶל מֶר זַעֲפָרָן. הִיא פָּקְחָה אֶת עֵינֵינוּ לִרְאוֹת כִּמָּה מְלַעֲרֶת הִיָּתָה הַתְּנַהֲגוּתָנוּ כְּלָפִיו. (מוֹבָן שֶׁהִיא הוֹכִיחָה אוֹתָנוּ בַּעֲדִינּוֹת, אֵךְ אֶת הָאֲמִת אֲנִי יוֹדַעַת, שָׁזָה הִיָּה מְאֹד לֹא בְּסִדֵּר מַצִּידֵנוּ.) אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁכִּלְנוּ לְמַדְנוּ שְׁעוֹר בְּהַתְּנַהֲגוֹת בַּעֲקֻבוֹת הַפֶּסַח הָזֶה. מֶה שֶׁגָּרַם לָנוּ לַהֲרַגִּישׁ עוֹד יוֹתֵר גְּרוּעַ הִיָּה שֶׁרָאִינוּ שְׁטַעֲנִינוּ, כִּי

מתחת לחזות הקשוחה הסתתר אדם אכפתי ומסור. כמעט בכיתי
כשהוא נגש אלינו בבקר האחרון בבית ההארחה כדי להפריד מאתנו
באפן אישי.

ואני חושבת שדיני כן בכיתה, לפחות מעט, כשהוא נתן לה ולאיד
מתנת פרידה – אות הזקרה מהנהלת בית ההארחה פנינת הקר על
כל עזרתו. יומן יקר, פשוט אי אפשר להאמין מה ששתי הבנות
האלה עשו בחדר האכל של הילדים. הן רכשו את הערכתם של
מנהלי המלון, המלצרים, ואפילו הילדים עצמם. רוני פרל ולני
בלומברג הגישו להן בבקר האחרון מתנה בשם כל הילדים. כל אחת
קבלה בריסטול ענק, שעליו כתבו הילדים באותיות זוהרות: "לאידי
ולדיני – תודה על החג הנפלא!"

בדרך הביתה ספר לי אשי שמוטי נגש אליו הבקר ואמר לו
שברצונו לשוחח אתו. הוא אמר לאשי שאין לו מלים להודות לנו על
העזרה הרבה שהגשנו לו באפיק עוגת יום ההלדת של אבי שהם.
אחר כך הוציא מעטפה מכיסו ומסרה לאשי, בהסבירו שפיון שקבל
תשלום על עבודתו כמלצר – הוא רוצה לשלם לנו את ההוצאות של
הנסיעה לבלומטאון. בתחלה סרב אשי לכך, אך כשראה שמוטי
נחוש בדעתו, הסכים לקבל את הכסף. מוטי הבטיח לו שאין לו מה
לדאג, פיון שנשאר לו עוד כסף לעצמו מעבודתו.

בנוסף לכך ספר לו מוטי שבחג הפסח הוא ראה ולמד שבכל דבר
שבו רוצים להצליח – צריך להשקיע. הוא גם ראה שכשהוא משקיע
ומתאמץ – בסיעתא דשמיא הוא גם רואה תוצאות טובות ומצליח
בעבודתו. כשהשקיע רבות כמלצר – הצליח להשביע את רצון
האורחים ואת רצונו של מר זעפרן. אבל הוא החליט שהוא מעדיף

לְהַשְׁקִיעַ אֶת כַּחוֹתָיו בְּדַבָּרִים חֲשׁוּבִים יוֹתֵר. בְּרָצוֹנוֹ לַחֲזוֹר לַיִשְׁבָּה,
וְהַפְעֵם בְּמִטְרָה לְהַשְׁקִיעַ וּלְהַתְאַמֵּץ, וְהוּא מְקוֹה מְאֹד שְׂיִצְלִיחַ, כִּי
הֵבֵא לְטָהָר מְסִיעִין בְּיָדוֹ.

הוּא הוֹדָה לְאִשֵּׁי בְּמַלְּיִם חֲמוּת, וְאָמַר לוֹ שְׂמַאֲתָנוּ לְמַד שְׂאָסוֹר
לְהַתְיַאֵשׁ, שְׁצַרִּיךְ תְּמִיד לְחַפֵּשׁ דְּרָכִים לְהַצְלִיחַ, וְלִהְיוֹת גַּם מוֹכֵנִים
לְהַשְׁקָעָה מְרַבָּה.

כָּבֵר הֵיִינוּ בְּאַמְצַע הַדֶּרֶךְ הַבִּיתָה, וּלְפָתַע צָפֵר אָבָא פֻּעָמִים.
"יוֹתֵר מְדִי שָׁקֵט כָּאן," הִכְרִיז, "אֲנִי לֹא מְסַגֵּל לְהַתְרַכֵּז בְּלִי שׁוּם
רַעֲשׁ."

"אוֹלִי נִשְׁחַק מִשֵּׁהוּ?" הִצִּיעָה אִמָּא.

"מִשְׁחַק שְׂמוֹת," הִכְרִיזוּ מוֹיִשֵּׁי וְחִזְקִי בְּבֵת אַחַת.

אָבָא חִיָּד. "אֲנִי רוֹאֶה שֶׁלֹּא קָשָׁה לְשַׁכְנֶעַ אֶתְכֶם לְהַרְעִישׁ."

"בּוֹאוּ נִתְחִיל, וְהַפְעֵם בְּשְׂמוֹת שֶׁל בָּנוֹת," הִצִּיעָה אִמָּא.

"אִידִי," הִתְחִילָה דִּינִי.

"יוֹכָבֵד," קָרָאָה יוֹכִי.

"דִּינָה," אָמְרָה זֶהֱבָה.

"הוֹדִיָּה," אָמְרָתִי אֲנִי.

"אוֹף," רָטַן מוֹיִשֵּׁי, "בְּשְׂמוֹת שֶׁל בָּנוֹת תְּמִיד נִתְקַעִים בָּאוֹת ה'.

אֵין שְׂמוֹת שְׂמִסְתִּימִים בָּאוֹת אַחֲרֵת?"

"נִדְאִי שֵׁשׁ!" אָמְרָה תִּקְוָה. "הֵדֵר."

"רַבָּקָה," הִכְרִיזָה רַבָּקָה.

"שׁוּב הָאוֹת ה'! בּוֹאוּ וְנַעֲבֹר לְשְׂמוֹת שֶׁל בָּנִים," אָמַר אִשֵּׁי.

"אֲשֶׁר," הִכְרִיז אָבָא.

"רַפָּאֵל," אָמַר חִזְקִי.

"לוי, מִהֲרָה אֲמָא לְהוֹסִיף.

"יְהוֹשֻׁעַ, הַצְטָרֶכָה יוֹכִי.

"עֲזָרָא, כֶּךָ מוֹיֵשִׁי.

"אַבְרָהָם, אֲמַרְתִּי אֲנִי, וְאֲנִי חוֹשֶׁבֶת שְׁנַסִּים בַּשָּׁם הַזֶּה, כִּי אָבִי

– שֶׁהוּא קָצוּר שֶׁל אַבְרָהָם – בְּאַמֶּת עָשָׂה לָנוּ אֶת הַחֵג הַזֶּה!"

"תָּנּוּ לִי לְהוֹסִיף עוֹד שֵׁם אֶחָד, שֶׁל מִישָׁהוּ שֶׁבְּאַמֶּת מְגִיעָה לּוֹ

תּוֹדָה עַל הַכֹּל, אֲמַר אִשִּׁי.

"מוֹטִי? נְחַשָּׂה תִקְוָה.

"נָכוֹן, מוֹטִי, אֲמַר אִשִּׁי, וְכִלְנֵנוּ הַסִּכְמָנוּ אִתּוֹ בְּכָל לֵב.

מוֹטִי וְהִתְמוּדוֹת שֶׁלוֹ, הוּוּ עָבוּר כִּלְנֵנוּ שְׁעוֹר מוֹסָר שֶׁלִּבְטַח לֹא

יִשְׁכַּח מִלִּבָּנוּ.